

Transformasjonens Tidsalder

”På mange måter kan det se ut som vi har utviklet oss bort fra oss selv. At utviklingen rett og slett har gått for fort på mange områder. Mye av det som våre forfedre hadde kjær, vernet om og elsket, passer ikke inn i våre egodrømmer.”

Av Dag R. Linnerud
frisjel@gmail.com

Som liten husker jeg gamle mennesker som snakket varmt om gamle dager. Med skjelden stemme og hender, snakket de om et enklere liv, hvor folk var folk, som de sa. Lenge før internett og atomopprustning, kunne de gamle merke raske forandringer, som de ikke følte de hang med på.

De som var her før

Morfår var skogsarbeider, som på 70-tallet arbeidet med motorsag og øks. Det var den tiden det gikk mot slutten på tømmerfløtingen i de fleste norske elver og vassdrag. De fleste jobbet i den svært forurensende industrien og var takknemlig for å ha en jobb til å forsørge familien sin. Luksus, som en feriereise til utlandet, var utenkelig for denne generasjonen. Hva skulle de til utlandet å gjøre? De hadde jo skogen, fjordene og fjellet! Det var andre verdier og et annet levesett den gangen. Av og til er det som jeg kan høre forfedrenes stemmer hviske meg i øret. Det er som de vil si: "Gå tilbake til naturen. Vern om familien. Dyrk litt mat selv. Lev et enkelt og stille liv."

Hvis våre forfedre for 30-40 år siden, hadde tatt en sniktitt inn i krystallkulen, og sett vår tid, ville de ikke trodd sine egne øyne. Antakeligvis ville de trodd at de observerte en fantasiverden på en eller annen fjern planet.

På mange måter kan det se ut som vi har utviklet oss bort fra oss selv. At utviklingen rett og slett har gått for fort på mange områder. Mye av det som våre forfedre hadde kjært, vernet om og elsket, passer ikke inn i våre egodrømmer. I dag er det nærmest en menneskerett å ha lett tilgang på høyteknologi og rask kapital. Fellesskapsfølelsen for lokalsamfunnet, nærheten til naturen og den sosialdemokratiske dugnadsånden, er ikke lenger rotfestet i oss som før. Utviklingen innen psykologien har på ingen måte utviklet seg i samme tempo som den teknologiske utviklingen. Vi henger ennå fast i hundre år gammel psykologi. Menneskers ulykkelighet prepareres med statlig subsidiert farmasøytika. Alle steder er det en Quick Fix som gjelder. Når mennesker mister seg

selv og sin egen livsvei av syne, leter man etter forklaringer i menneskenes hjerne. Man leter med lykt og lupe etter kjemiske ubalanser, som kan forklare tvangstanker, depresjoner, avhengigheter og utålelige følelser.

Det åndelige fenomenet 2012

Vi nærmer oss med stormskritt 2012; som har vokst seg til å bli et eget åndelig fenomen, som vi ikke kan kontrollere eller gjøre noe med. For det er liten tvil om at jordens undergang selger godt og har folkelig appell. Det speiler perfekt vår hang til dramatik og fascinasjon for mørke og undergang, samtidig som mange ser håp og lys i tunnelen for morgendagen. Splittelsen i synet på

"Motstanden i befolkning, og skepsisen til det nye, vil alltid være der. Når nye utfordrende tanker finner sin vei til dagspressen, aktiveres umiddelbart motkreftene."

2012 speiler vår indre splittelse, kampen mellom det gode og det onde, mørket og lyset, det kjente (trygge) og det ukjente (usikkerheten).

Forandring og utvikling forutsetter, at noe i oss må dø: Det gamle jeget, livsløgnene og selvfornektelsene, som egoet klynger seg fast til. Når vi kullkaster det gamle jeget vårt, vil verden forandre seg totalt, og slik sett er apokalypsen helt reel. Men betyr dette at den moderne livsstilen og verden slik vi kjenner den blir borte for godt? Nepppe. Er det likevel sannsynlig at det kommer nye jordskjelv, vulkanutbrudd, tsunamier, flommer, soleksplosjoner og store klimaendringer i nærmeste fremtid, slik som Maya-kalenderen forutsier, som vil endre vårt forhold til jorden vår? Høyst trolig. Vil menneskeheten overleve disse forandringene og vil vi være i stand til å opprettholde den levestandarden vi har vent oss til. Antakeligvis. Men kan det egentlig hende at hele 2012 fenomenet er en gedigen hype ala Lada Gaga? Vil du egentlig høre dette? At det 2012 handler om mer enn noe annet, er slutten på all overtro. Tiden hvor du møter deg selv i speilet og kan se deg selv, som den du virkelig er, uten selvbedrag og livsløgner.

Jeg lurer på hva min bestefar ville sagt

om alt dette. Min bestefar var en from kristen som tilhørte pinsemenigheten. Han leste i bibelen, og levde så godt han kunne etter de læresetningene som han trodde på. Men han forkynte aldri sin tro til noen. Om han trodde bokstavelig på apokalypsen i Johannes Evangelium vet jeg ingenting om. Kanskje er det våre forfedres tanker om en bedre verden, som har satt spor, og som nå kulminerer i opptakten til den nye tid.

De som går foran

Motstanden i befolkning, og skepsisen til det nye, vil alltid være der. Når nye utfordrende tanker finner sin vei til dagspressen, aktiveres umiddelbart motkreftene. Alle som utfordrer etablerte forestillinger, gamle bastioner og samfunnets maktsentre, vil møte kampvillige riddere fra den gamle skolen. Det er ikke lett å stå for et åpent og alternativt livssyn, når du blir stilt ovenfor drevne mediapersoneheter med stor pondus, som har årelang erfaring med å debattere og uttrykke seg velkalkulert innenfor det som er stuereint, i den norske folkeopinionen i beste sendetid.

Det er underlig å være vitne til hvor provoserende det er for enkelte mennesker, at noen står for et annet livssyn enn de selv gjør. Ganske så merkelig er det at et menneske, som har en en-

gleskole, og selv er en budbringer for lys og kjærlighet, vekker så mye harme hos andre. Det er også svært typisk at debatten som kommer i kjølevannet av en enkelt uttalelse, som har med et personlig tro og livssyn å gjøre, vil komme til å handle om noe helt annet enn det som faktisk ble sagt. Kan du, et menneske i landet Norge i 2011, snakke med de døde? Ja... hvor sensasjonelt er det egentlig? Og bør prinsessen slutte å være prinsesse av den grunn? Og hvor utrolig komisk blir det ikke når selvoppnevnte talsmenn for den kristne tro sier at det å kommunisere med engler er

Märtha Louise, Jon Schau eller snåsamannen, som står frem med sine historier og egne erfaringer. De tar mye av støyten og baner vei for alle som kommer etter. Det er større aksept og åpenhet i Norge anno 2011 enn i de fleste andre land i verden. Det er takhøyde til å si meningene sine i de fleste fora. Men hvem liker vel at andre pirker borti våre åndelig trossystem og sier noe som setter hele vårt tro grunnlag i fare?

Diskusjonene og debattene om jordens fremtid er i det store og hele intellektuelle, utmattende og fastlåste. Dialogen

ikke at de maler fanden på veggen, men at de deler visdom fra hjertet og bringer håp. Budskapet er enkelt: Kjærlighet, respekt, toleranse, deling, takknemlighet og tilgivelse.

21. Desember 2012 er bare et øyeblikk. En dråpe i evighetens hav. Mange opplever at de står på terskelen til den nye tid, og at noe helt annerledes venter rundt neste sving. Noe skjer inni oss og vi vet ikke helt hva det er. Det oppleves som om alt forandrer seg enda raskere, at vi blir tvunget til å se på mønstrene våre og at gamle måter å gjø-

”Snåsamannen advarer alle mot å snakke med de døde. Videre sier han at han ikke selv har noen erfaring med dette, men mener at dette er farlig og helst skal man la de døde hvile i fred. Snåsamannen er uten tvil en utrolig dyktig helbreder. Han er også en kirkens mann, og som oss andre, ikke upåvirket av tillærte trossystemer.”

innenfor den kristne tro, mens å snakke med de døde ikke er det. Men hva er egentlig kommunikasjon med de døde? Og kan man si at å motta og utveksle tanker, bilder og følelser i vårt stille sinn, med en bestemor eller bestefar på den andre siden av livet, er innenfor den kristne tradisjonen?

Når snåsamannen plutselig kommer på banen, når forvirringen nye høyder. Snåsamannen advarer alle mot å snakke med de døde. Videre sier han at han ikke selv har noen erfaring med dette, men mener at dette er farlig og helst skal man la de døde hvile i fred. Snåsamannen er uten tvil en utrolig dyktig helbreder. Han er også en kirkens mann, og som oss andre, ikke upåvirket av tillærte trossystemer.

Personlig føler jeg en stor takknemlighet til de som går foran, enten det er

mellom mennesker er helt avgjørende, men den spirituelle og holistiske helhetstankegangen, som bringer menneskene nærmere hverandre uavhengig av motsetninger og andre forskjeller, er knapt hørbar i det offentlige rom. Det fins mange brobyggere der ute, men fokuset handler om å fikse alt med avtaler, kontrakter og ord på et fysisk nivå. Det snakkes lite om meditasjon, fokusert bønn i fellesskap og tillit til egen skapende kraft. I avisene og på nyhetene, fins det overgriper og ofre, og det snakkes svært lite om aksept, personlig ansvar og evnen vi har til å skape vår egen virkelighet.

Hvis man lytter til f. eks Dalai Lama, Rigoberto Mechù, Desmond Tutu eller de eldste av inkaene, mayaene, toltekerne, hopiindianerne og andre visdomsbærere, vil man kanskje forstå mer. Styrken til disse kloke menneskene, er

re tingene på har sluttet å virke. Langsiktige planer har en tendens til å gå i vasken. Det vi så på som trygt i livet er i konstant endring. Uforklarlige fenomener som kornsirkler, ufo-observasjoner og andre mystiske oppdagelser dukker stadig oftere opp i nyhetsbildet og i vår egen bevissthet. Såpeserier om vampyrer, det uforklarlige og talkshow med klarsynte, tilhører hverdagene til folk flest. Svært mange føler et sterkt behov for ekstra oppmerksomhet og ønsker å uttrykke seg fritt på alle arenaer. Den yngre generasjon velger bevisst å stille opp i reality-serier, ha sex på tv, og utlevere sine innerste tanker og følelser i blogger og på Facebook. Beskjedenhetens tid er definitivt over.

Aldri har tilgangen på kanaliserte budskap vært så stor som nå. Mange er de verdenshjelpere, som finner sine kanaler og sprer sine budskap til sine kjære menneskebarn og hjelper oss i transformasjonen til våre nye jeg. Den røde tråden i alt som kanaliseres er krystallklar. De hjelper oss å åpne opp og se vår iboende gudelighet. Seth-materialet, A Course In Miracles, The Teaching of Abraham, Ramtha, Bashar, Neale D. Walsch sine bøker, for å nevne noen få, har hatt enormt stor betydning for mange menneskers spirituelle reise.

Kontakten med ”de usynlige” øker i omfang, kommunikasjonen forsterkes, etter som frykten for det ukjente avtar, og bevisstheten vår endres. Vi mennesker er kanskje ikke så unike og viktige, som vi trodde vi var. Samtidig som mulighetene våre og potensialet vårt er mye

større enn vi noen gang turte å drømme om. Vi kan velge forandring eller vi kan motsette oss den. Vi kan velge å være åpne, undrende, nysgjerrige eller vi kan

borte. Menneskene trenger seremoniene og de hellige rommene, men det er klart at seremoniene og de hellige rommene vil forandre seg i takt med

speiler oss akkurat der vi er. Men, er vi der vi ønsker å være? Det får oss til å stille nye spørsmål, gå inn i oss selv, og undre oss. Vi lever med uvisshet, og

”Selv om religionene blir tvunget til forandring, betyr det ikke at de vil bli helt borte. Menneskene trenger seremoniene og de hellige rommene, men det er klart at seremoniene og de hellige rommene vil forandre seg i takt med menneskenes intensjoner og ønsker.”

stenge av, låse oss inne i klubben vår med likesinnede, og beskytte de gamle trossystemene våre. Vi kan velge å ha hovedfokus på de materielle godene og holde på det vi har, eller vi kan vektlegge andre holdninger som åpner for helt nye perspektiv og dypere enhetsfølelse. Og ikke minst velger vi selv hvem som skal være våre ledere og veiledere i tiden som kommer.

Den nye åndeligheten eller ”New age” om du vil, vinner frem på alle fronter. For noen, som er fastlåste i gamle tankemønstre, vil dette oppleves som en religionskamp. Den nye åndeligheten vil likevel ikke la seg styre av autoriteter og institusjoner. Menneskeheten er på vei fremover og ikke bakover. Vi ønsker å føle oss frie og være herrer i eget hus, for vi har erfart hva det motsatte innebærer.

Selv om religionene blir tvunget til forandring, betyr det ikke at de vil bli helt

menneskenes intensjoner og ønsker. Den største forandringen blir kanskje at makten overføres til det enkelte troende menneske, og at hver og en kan søke sine egne kilder til opplysning og gjøre sin egen tolkning av skriftene.

Utfordringene vi står ovenfor på vei mot den nye tiden, er store, men det har de også vært til alle tider. Selv om vi befinner oss i den tolvte time i følge hopiene, kan vi ikke peke på et øyeblikk i menneskenes historie, og si at det ene øyeblikket er viktigere enn noe annet. Det vil alltid være en sammenheng og kontinuitet, som det er umulig å lukke øynene for. Utfordringene endrer seg med tiden, og menneskene vokser med oppgavene. Det er uhyre interessant å se alt som vekkes i oss undrende og nysgjerrige mennesker, som er opptatt av ny spiritualitet, selvutvikling, energiforståelse og bevissthet, når 2012 blir et samtaleemne. Det vekker på en gang frykt, usikkerhet, glede og håp. Det

denne uvissheten gjør oss til sårbare og unike individer, som mer enn noen gang trenger hverandre. Før eller siden må vi rett og slett ta innover oss at vi ikke vet hva som skjer. Hver dag kan være den siste. Å ta stilling til hvordan vi ønsker å leve livet vårt, handler om å gi slipp på forventningene våre, verdsette hver eneste dag, og inngå fred med det som er.

Igjen faller tankene på en skogstur med bestefar, og til høydepunktet på turen, da vi setter oss ned for å spise nistematen vår. Jeg hadde mange spørsmål til bestefar, men ofte ville han ikke svare. Så det jeg egentlig sitter igjen med er stillheten mellom ordene, hvor naturen ble levende og samtykket i den stillheten som var.

Jeg forsto det ikke da, men nå vet jeg at stillheten har sin egen måte å informere alle levende ting på. Jeg tror bestefar visste dette. Det er det indre liv som teller, når alt kommer til alt. •